

Hyrdinden og Skorstensfejeren.

Har du nogensinde set et rigtigt gammelt Træskab, ganske sort af Alderdom og skaaret ud med Snirkler og Løvværk? Just saadant et stod der i en Dagligstue, det var arvet efter Oldemoder og udskaaret med Roser og Tulipaner fra øverst til nederst; der var de underligste Snirkler, og mellem dem stak smaa Hjorte Hovedet frem med mange Takker; men midt paa Skabet stod snittet en hel Mand, han var rigtignok grinagtig at se paa, og grine gjorde han, man kunde ikke kalde det at le, han havde Gedebukkeben, smaa Horn i Panden og et langt Skæg. Børnene i Stuen kaldte ham altid Gedebukkebens-Overogundergeneralkrigskommandersergeanten, for det var et svært Navn at sige, og der er ikke mange, der faa den Titel; men at lade ham skære ud, det var ogsaa noget. Dog nu var han der jo! altid saa han hen til Bordet under Spejlet, for der stod en yndig, lille Hyrdinde af Porcelæn; Skoene vare forgyldte, Kjolen nydeligt hæftet op med en rød Rose, og saa havde hun Guldhat og Hyrdestav; hun var dejlig! Tæt ved hende stod en lille Skorstensfejer, saa sort som et Kul, men iøvrigt ogsaa af

Porcelæn; han var lige saa ren og pæn som nogen anden; at han var Skorstensfejer, det var jo bare noget, han forestillede; Porcelænsmageren kunde lige saa godt have gjort en Prins af ham, for det var eet.

Der stod han med sin Stige saa nydeligt, og med et Ansigt, saa hvidt og rødt som en Pige, og det var egentlig en Fejl, for lidt sort kunde han gerne have været. Han stod ganske nær ved Hyrdinden; de vare begge to stillede, hvor de stod, og da de nu vare stillede, saa havde de forlovet sig, de passede jo for hinanden, de vare unge Folk, de vare af samme Porcelæn og begge lige skrøbelige.

Tæt ved dem stod der nok en Dukke, der var tre Gange større, det var en gammel Kineser, som kunde nikke; han var ogsaa af Porcelæn og sagde, at han var Bedstefader til den lille Hyrdinde, men det kunde han nok ikke bevise; han paastod, at han havde Magt over hende, og derfor havde han nikket til Gedebukkebens-Overogundergeneralkrigskommandersergeanten, der friede til den lille Hyrdinde.

»Der faar du en Mand,« sagde den gamle Kineser, »en Mand, som jeg næsten tror er af Mahognitræ, han kan gøre dig til Gedebukkebens-Overogundergeneralkrigskommandersergeantinde, han har hele Skabet fuldt af Sølvtøj, foruden hvad han har i hemmelige Gemmer.«

»Jeg vil ikke ind i det mørke Skab!« sagde den lille Hyrdinde, »jeg har hørt sige, at han har derinde elleve Porcelæns Koner!«

»Saa kan du være den tolvte!« sagde Kineseren, »i Nat, saa snart det knager i det gamle Skab, skal I have Bryllup, saa sandt som jeg er en Kineser!« og saa nikkede han med Hovedet og faldt i Søvn.

Men den lille Hyrdinde græd og saa paa sin Hjertensallerkæreste, Porcelæns Skorstensfejeren.

»Jeg tror, jeg vil bede dig,« sagde hun, »at du vil gaa med mig ud i den vide Verden, for her kunne vi ikke blive!«

»Jeg vil alt hvad du vil!« sagde den lille Skorstensfejer, »lad os straks gaa, jeg tænker nok, jeg kan ernære dig ved Professionen!«

»Gid vi vare vel nede af Bordet!« sagde hun, »jeg bliver ikke glad, før vi ere ude i den vide Verden!«

Og han trøstede hende og viste, hvor hun skulde sætte sin lille Fod paa de udskaarne Kanter og det forgyldte Løvværk ned om Bordbenet; sin Stige tog han ogsaa til Hjælp, og saa vare de nede paa Gulvet, men da de saa hen til det gamle Skab, var der saadant et Røre; alle de udskaarne Hjorte stak Hovederne længere frem, rejste Takkerne og drejede med Halsen! Gedebukkebens-Overogundergeneralkrigskommandersergeanten sprang højt i Vejret og raabte over til den gamle Kineser: »Nu løbe de! nu løbe de!«

Da bleve de lidt forskrækkede og sprang hurtigt op i Skuffen til Forhøjningen.

Her laa tre, fire Spil Kort, som ikke vare komplette, og et lille Dukketeater, der var rejst op, saa godt det lod sig gøre; der blev spillet Komedie, og alle Damerne, baade Ruder og Hjerter, Kløver og Spader, sad i første Række og viftede sig med deres Tulipaner, og bag ved dem stod alle Knægtene og viste, at de havde Hoved baade foroven og forneden, saaledes som Spillekort have det. Komedien handlede om to, som ikke maatte faa hinanden, og Hyrdinden græd derover, for det var ligesom hendes egen Historie.

»Det kan jeg ikke holde ud!« sagde hun. »Jeg maa op af Skuffen!« men da de kom paa Gulvet og saa op til Bordet, saa var den gamle Kineser vaagnet og rokkede med hele Kroppen, han var jo en Klump forneden.

»Nu kommer den gamle Kineser!« skreg den lille Hyrdinde, og saa faldt hun lige ned paa sine Porcelæns Knæ, saa bedrøvet var hun.

»Jeg faar en Tanke,« sagde Skorstensfejeren, »skulle vi krybe ned i den store Potpourrikrukke, der staar i Krogen; der kunne vi ligge paa Roser og Lavendler og kaste ham Salt i Øjnene, naar han kommer.«

»Det kan ikke forslaa!« sagde hun, »desuden veed jeg, at den gamle Kineser og Potpourrikrukken have været forlovede, og der bliver altid lidt Godhed tilbage, naar man saadan

har staaet i Forhold; nej, der er ikke andet for end at gaa ud i den vide Verden!«

»Har du virkelig Mod til at gaa med mig ud i den vide Verden?« spurgte Skorstensfejeren. »Har du betænkt, hvor stor den er, og at vi aldrig mere kunne komme her tilbage?«

»Det har jeg!« sagde hun.

Og Skorstensfejeren saa ganske stift paa hende, og saa sagde han: »Min Vej gaar gennem Skorstenen! har du virkelig Mod til at krybe med mig gennem Kakkelovnen, baade gennem Tromlen og Røret? saa komme vi ud i Skorstenen, og der forstaar jeg at bruge mig! vi stige saa højt, at de ikke kunne naa os, og øverst oppe er der et Hul ud til den vide Verden!«

Og han førte hende hen til Kakkelovnsdøren.

»Der ser sort ud!« sagde hun, men hun gik dog med ham, baade gennem Tromlen og gennem Røret, hvor der var den bælgmørke Nat.

»Nu ere vi i Skorstenen!« sagde han, »og se! se! ovenover skinner den dejligste Stjerne!«

Og det var en virkelig Stjerne paa Himlen, der skinnede lige ned til dem, ligesom den vilde vise dem Vejen. Og de kravlede, og de krøb, en gruelig Vej var det, saa højt, saa højt; men han løftede og lettede, han holdt hende og viste de bedste Steder, hvor hun skulde sætte sine smaa Porcelæns Fødder, og saa naaede de lige op til Skorstensranden, og paa den satte de sig, for de vare rigtignok trætte, og det kunde de ogsaa være.

Himlen med alle dens Stjerner var ovenover, og alle Byens Tage nedenunder; de saa saa vidt omkring, saa langt ud i Verden; den stakkels Hyrdinde havde aldrig tænkt sig det saaledes, hun lagde sit lille Hoved op til sin Skorstensfejer, og saa græd hun, saa at Guldet sprang af hendes Livbaand.

»Det er alt for meget!« sagde hun. »Det kan jeg ikke holde ud! Verden er alt for stor! gid jeg var igen paa det lille Bord under Spejlet! jeg bliver aldrig glad, før jeg er

der igen! nu har jeg fulgt dig ud til den vide Verden, nu kan du gerne følge mig hjem igen, dersom du holder noget af mig!«

Og Skorstensfejeren talte fornuftigt for hende, talte om den gamle Kineser og om Gedebukkebens-Overogundergeneralkrigskommandersergeanten, men hun hulkede saa grueligt og kyssede sin lille Skorstensfejer, saa han kunde ikke andet end føje hende, skønt det var galt.

Og saa kravlede de igen med stor Besværlighed ned igennem Skorstenen, og de krøb gennem Tromlen og Røret, det var slet ikke rart, og saa stod de i den mørke Kakkelovn; der lurede de bag Døren for at faa at vide, hvorledes det stod til i Stuen. Der var ganske stille; de kiggede ud — ak, der laa midt paa Gulvet den gamle Kineser, han var falden ned af Bordet, da han vilde efter dem, og laa slaaet i tre Stykker; hele Ryggen var gaaet af i een Stump, og Hovedet laa trillet hen i en Krog; Gedebukkebens-Overogundergeneralkrigskommandersergeanten stod, hvor han altid havde staaet, og tænkte over.

»Det er grueligt!« sagde den lille Hyrdinde, »gamle Bedstefader er slaaet i Stykker, og vi ere Skyld deri! det kan jeg aldrig overleve!« og saa vred hun sine smaa bitte Hænder.

»Han kan klinkes endnu!« sagde Skorstensfejeren. »Han kan meget godt klinkes! — Vær bare ikke saa heftig, naar de lime ham i Ryggen og give ham en god Klinke i Nakken, saa vil han være saa god som ny igen og kan sige os mange Ubehageligheder!«

»Tror du?« sagde hun, og saa krøb de op igen paa Bordet, hvor de før havde staaet.

»Se saa langt kom vi!« sagde Skorstensfejeren, »der kunde vi have sparet os al den Ulejlighed!«

»Havde vi kun den gamle Bedstefader klinket!« sagde Hyrdinden. »Kan det være saa dyrt!«

Og klinket blev han; Familien lod ham lime i Ryggen, han fik en god Klinke i Halsen, han var saa god som ny, men nikke kunde han ikke.

»De er nok bleven hovmodig, siden De har været slaaet

i Stykker!« sagde Gedebukkebens-Overogundergeneralkrigskommandersergeanten, »jeg synes dog ikke, at det er noget at være saa stolt af! skal jeg have hende, eller skal jeg ikke have hende?«

Og Skorstensfejeren og den lille Hyrdinde saa saa rørende paa den gamle Kineser; de vare saa bange, han skulde nikke, men han kunde ikke, og det var ham ubehageligt at fortælle til en fremmed, at han havde bestandig en Klinke i Nakken, og saa bleve Porcelænsfolkene sammen, og de velsignede Bedstefaders Klinke og holdt af hinanden, til de gik i Stykker.

